

Sygn. akt I CNP 8/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie ze skargi A. B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 marca 2019 r., sygn. akt II Ca [...]
w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko S. M.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 stycznia 2022 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa A. B. przeciwko S. M. o uzgodnienie treści księgi wieczystej na skutek apelacji Pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 19 lipca 2018 r., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. złożył Powód, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r., poz. 2204 z późn. zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi zatem mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności (wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2018r., sygn. akt II CNP 21/17).

Celem wstępnej oceny skargi jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, które bez konieczności wnikliwej analizy prawnej powinny być oddalone. Oczywista bezzasadność skargi, jako kryterium wyłączenia zachodzi wówczas, gdy powołane podstawy skargi już przy pierwszej ocenie pokazują, że faktycznie nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca, albo nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia. Nie ma zatem potrzeby prowadzenia szerokiej analizy prawnej i dokonywania pogłębionego badania trafności zaskarżonego orzeczenia, w odniesieniu do zastosowania prawa i jego wykładni. Ocena zasadności skargi polega na antycypowaniu niejako roli sądu, który orzekałby co do istoty sprawy z powództwa skarżącego o wynagrodzenie szkody wyrządzonej wydaniem prawomocnego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt V CNP 57/14, niepublikowane).

W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, trzeba przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2014 r., sygn. akt I BP 10/13, niepublikowane).

W niniejszej sprawie Powód w skardze zmierza do podważenia oceny dowodu dokonanej przez sąd drugiej instancji, co powoduje, iż skarga nie zasługuje na uwzględnienie. Postępowanie zainicjowane skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie ma na celu weryfikacji ustaleń faktycznych ani oceny dowodów dokonanych przez sądy *meriti* - podstawą skargi

nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c.).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek o zasądzenie na rzecz Pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych podlega oddaleniu. Pozwana wniosła jedynie o odrzucenie skargi, ewentualnie o jej oddalenie w całości. Skutkuje to tym, że koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być uznane w razie odmowy przyjęcia skargi za koszty celowej obrony. Wniosek o ich zasądzenie związany był z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 77/14, OSNC 2015, z. 7 - 8, poz. 91, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 9 - 10, z 5 grudnia 2013 r., sygn. akt III SK 23/13, z 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II CSK 397/12, www.sn.pl).